

АБВ

ІНФОРМАТИВНІ ВІСТІ

НА МАРГІНЕСІ "ПЕРШОГО ЕТАПУ..."

На наших очах сталевий п'ястук з візами свастики з неймовірною швидкістю торочить старий - поверсайський уклад сил в Європі, щоби з румовищ і руїни держав і націй здвигнути новий світ - нову Європу опромінену духом нордійського расизму. Хоча буревій цього великанського перевороту обмежився зараз до західної Європи, то протестна тиша на сході - це тиша перед буревієм. Це ясно! там бо - на розлогих полях козацької Еллади, на перехресті шляхів і рас захований ключ до скарбів і могутності в світі. Пригадаймо собі хочби переказ про вилучення про золоте руно та його продовження похід Наполеона на Москву, чи пляни Бісмарка відносно сходу Європи. Завжди на протязі історії питання нового укладу й взаїмовідношення політичних сил в Європі, безпосередньо заторкало і українську проблему, що як не власновільно, то природною своєю вагою перерішувала складні питання верховодства в концерті великодержав.

Так і сьогодні ми бачимо, а може більше відчуваємо, що це мент один і буря зніметься над імперією червоного Джінгіс-Хана. А Україні, чи знову буде лиш грищем розшалілих стихій, або безвольним тяглом у возі нового Фарасна? Відповідь у руках тих, що своєю працею і чином взяли на себе відповідальність за долю мільйонів - у руках тої горстки лицарів духів, що навіть в обличчі шибениць та серед отруйних визивів тюремних челюстей не згасили віри палкою у дні бурні, що вихром плоненним прокотиться над землею Дажбогових утуків, щоби в полум'ях національної революції велику правду осяяну золототканним тризубом утвердити в житті. Зміст і характер національної революції, як і її завершення залежатимуть завжди і виключно від якості - зрілості цієї горстки, від її всебічної підготованості до важкої праці державного будівництва. Бо кожна революція - це організований чин горстки фанатиків, що здібні пірвати і здвигнути цілі маси за собою до радикальної перебудови осоружної дійсності на нових здорових творчездатних засадах. Тому кожна революція вимагає від своїх носіїв побіч віри невгнутаї, що одинока здібна поривати маси, я - сності думки та прозорості плану. Бо жадна інша суспільна творчість не вимагає стільки вкладу думки від своїх творців, що революція. Безплановість й імпровізація, віра в якусь мітичну силу, чи творчездібність повставшого проти тиранів народу - це безглуздя, яке згорі пересудує вислід народнього зриву, зводячи його на манівці сліпого бунту, чи як хочете гайдамачини. Як же інакше виглядала б сьогоднішня дійсність на українських землях, колиб в березневих днях 1917 р. знайшлася зорганізована сила, що зуміла б скермувати розбурхану енергію зрушених до чину українських мас в русло державного будівництва. Але в нас цієї сили не було, тому ми бачили Махнів, Зелених, Оскілков, Гнилицькі республіки й сотки інших влад, замість одної української влади. Тому не тризуб, а серп і молот стали знам'ям українського селянина й робітника, бо українська маса як кожна маса взагалі пішла за тими, які не просили її, а наказували, які не питали поради, а вели.

Не інакше буде і завтра. Україну треба здобути. Не соняшно-кларнетна революція, не мітична творчість українського народу, а чин провідників рішатиме про бути чи не бути. Тому вже тепер мусимо подбати

В попередньому числі помилково написано : "СТАНУ".

не лише про вишкіл цілого роду кадрів фахівців, /фахівців націоналістів, коли хочемо, щоби революція була націоналістична / але й про вироблення самої програми революції.

Не лише висока політика мусить нас інтересувати в цю пору, але й небайдуже буде те хибя, як zorganizувати село, повіт, чи край, щоби уникнути імпровізації а вслід за тим отаманії. Інакше енергія й гнів мільйонів стане знову пропащою силою, а Україна не вийде зо стану провінції чужої імперії, або стріне її доля Польщі, що по 20. літах існування не зуміла вийти зо стану імпровізації в усіх ділянках /законодатній, культурній і т.д./ свогого життя.

К - к.

КАРИКАТУРА ДЖІНГІС - ХАНА .

/Характеристика червоної стратегії./

Що Франція скапітулює - це ставало ясным для усіх. Ставлено лише питання, коли ? Були вправді ще різні оперативні гіпотези, як прим.: Що може дати фланкувче положення лінії Мажино, який буде опір над Дварою ? Але з тою хвилиною, коли німецькі панцирно-моторові частини заняли Орлеан, коли по короткому ударі занято Верден і сфорсовано Рен коло Кольмару, стало ясным, що Вождь і Головне Командування німецької армії, передбачили усі можливості, для забезпечення собі свободи ділання і що для Франції лишилось два виходи - цілковите знищення, або капітуляція. І коли жидівсько-масонська згряя в супроводі скомунізованої голоти, ганебно утікла, а владу взяли в свої руки чесні громадяни Франції, та ще й до того військові, рішення прийшло скорше, як більшість світу того сподівалося і декого заскочило. Які будуть наслідки цього - покаже найближча майбутність. В кожному разі треба рахуватися, що одним з наслідків буде розв'язування східного питання.

У основ.

Не знаю, чи товариство на Кремлі є так короткозоре, чи їх огорнула манія величі, чи вони просто перерахувалися, в кожному случаї їх східня політика оточення Великонімецьчини зачала переводитися припуском залізною, а якщо й ні, то всежтаки не в відповідному часі. Тактика всаджування ножа в плечі часами дає успіхи, але не все вдається. Це можна було зробити з розбитою німцями Польщею, з малими Балтійськими державами і з Фінландією, але з великодержавою цього ледви чи не вдається зробити. Можна було рахувати на заскочення, але лише короткотривале, скоропроминавче. Заскочення булоб повстало само з себе, бо для європейців методи биття в плечі чужі, але для мішанців словян з різношерстною монгольсько-мордвинсько-чувашською і іншою степовою голотою цей спосіб рідний, характеристичний. Вияснити це можна тим, що разом з домішкою монгольської крови в душу москвина ввійшли й деякі первні психіки воєнків Джінгіс-Ханових орд. Байструки північно словянських племен, взяли по своїх батьках - азійського походження усе, що могло бути найгіршого і тому московський нарід, будував категоріями думання своїх батьків свое життя, на основі викривлених, що у свою чергу відбилосся на всіх ділянках життя, а передусім на армії і політиці, коли ставити їх до конфронтації з досягненнями "гнилої Європи".

Політичні методи Москви ми знаємо, спробуємо коротко проаналізувати деякі стратегічні думки, плани і ходи ССРСР вчора і сьогодні.

Вчора.

Коли скінчилася революція в біломосковській імперії, і коли владу взяв в свої руки московський нарід /і пиди/, коли забракувало підрасованої російської аристократії, а прості нащадки байструки воєнків Джінгіс-Хана, заняли її місце, життя нової червоної імперії

змінило свій шлях. Передусім по кількох літах внутрішнього хаосу, російський імперіялізм, використовувачи усі козири, які йому давав комунізм і інтернаціонал скристалізувався і розпочав свою працю від нищення національностей, які живуть у границях сучасної червоної імперії, а рівночасно з тим новоупечені маршали-анальфабети, почали творити нові воєнні доктрини, нову стратегію, стратегію биття ножем в плечі, і стратегію великої орди. Але нащадки великих батьків не доросли до них і Джінгіс-Хан не відродився, а на його місце повстали його карикатури, повстало щось безглуздного, варварського, якесь дике прагнення крові і пожарів, бо на дні душі командирів, жили переховані расовим інстинктом образи давнього минулого - позарізувані жінки і діти, і кривава луна пожарів, що йшла вслід за великим вождем монголів чудовий образ, славного минулого. Бракувало одначе в нім отої геніяльної оперативної думки, яку мали і прадіди, отої чудової стратегічної концепції, бракувало усього, що мало вартість, лишилося лише дрантя. І на цих "міцних" і "твердих" підставах творено воєнну доктрину, будовано воєнні пляни, які мали принести "сокрушаючий" удар "агресорам", які мали стерти з лиця землі "білих фашистівських наймитів, собак, запроданців капіталізму.

Одне було певне, що мимо цілої чвановатості і зарозуміння червоної генераліссімуси і цілий політ.-провід бачив слабкість армії і проводу. Може не зовсім, але бачив. Тому і советські правильники поза шумними фразами мали на вступі все певне вяснення, щодо завдань червоної армії, де між іншим говорилося "до червона армія - це армія всесвітнього пролетаряту і що коли розпочнеться імперіялістична війна між капіталістичними державами, треба якнайскорше переіменити її в домову війну" - Це значить чекати, коли ворог не матиме сил, бо з сильними краще не зачинати - "а тоді червона армія виступить в обороні робітників і селян" .. і червоно-московські орди понесуть в ненависну Європу криваву заграву пожарів московського імперіялізму в комуністичному пладику. В ту Європу, де люди є свободні, в ту Європу, котрої вільні громадяни не знають що це таке кнут і нагайка, де є порядок і організація, де все так противне для нащадків кочовиків.

Це однак є далекоюсягаючі пляни. Світова революція і інші комуністичні "фаерверки" то коник на якому їздиться на мітингах, але рівночасно з тим треба дивитися в очі правді життя, реальній дійсності нині і завтра, котра не могла будуватися на фразах. Червона імперія снувала, животіла на світі. Існували границі, були сусіди, ... найгірші ці сусіди, ця "буржуазна і імперіялістична сволоч", яка усе ласим оком споглядала на "щасливу країну пролетарів /убогих!?!/ - на квітучу країну соціалізму". І совітська преса ревіла в один голос і один тон протягом 20 літ, про інтервенцію, хрестоносний похід злучених сил імперіялістів, щоби знищити "країну трудящихся", щоби знова ввести гнет і насильство /що до речі будиб раєм супроти совітської свободи/.

Найгіршим злом, найбільшим нещастям світа /по думці червоних/ це були однак "фашистівські собаки", котрі росли і набирали сил і то під носом СССР. І ця саме фашистівська небезпека зачала кристалізувати Джінгісханівську стратегію в карикатурі "щасливої сімі народів" - червономосковської імперії.

Схід.

На схід не зверталось такої уваги, коли ходять про мілітарні стратегічні питання. Тут був широкий простір, тут відживав інстинкт Європо-монгола і купався у своєму живлі, тут мріялося про великі побіди, про нові територіяльні здобичі, тут мріялося про підбій батьківщини, про прадідів великої Монголії, а відтак і цілого Китаю. Багата Індія - це також смачний кусок, котрий варто пілкнути, це ж земля, котра не давала спати Великому Петрові, котрому так соромно прийшлося накривати пятами по неудалім вступі до країни Йогів. Про це не забуто. Турк-сіб - ця геніяльна трупаряя національних меншин, де зги-

нуло кількадесят тисяч людей, від горячі, спраги і випадків, бо так треба було кремлівським катам, Турк-сіб великий залізничий шлях - це не тільки господарська артерія - ні, це передусім велика стратегічна дорога до Індії. Всюди на сході є такі чи інші Турк-сіби, приготівані підстави до імперіялістичної експанзії, всюди можна свободно дихати, лиш на самому далекому сході боляк імперії - проклята країна самураїв. Оті самі монголи, але не байструковаті мішанці, але чисті - расові, вони цупко і коротко тримають за морду московського кундюля і цілу охоту чорт бере, бо з самураями краще не зачинати, а ліпше от, щоб була світова революція. А поки що Японія полізла в Китай, а любий Сталін мусів лише з далека облизатися.

Захід.

Я згадав лише коротко про Схід. Схід москалі усе уважали за вікно відтинок безпечний, зате західні границі були для них усе місцем, де концентрувалася ціла увага червоного головного штабу, де стояло все найбільше військ, де будовано фортифікації. На Заході виріс найцікавіший стратегічний плян, якого ціллю було протиділання фашистівській Німеччині /червоні ніяк не могли привикнути до очеркнення націонал-соціалістична/, або й проти цілої Європи. Безперечно, що це лише загальна думка стратегічного пляну крім цього це думка з передвоєнних часів, коли ще існувала Польща. Нинішні можливості спробуємо так лише коротко переаналізувати і це на основі попередніх плянів.

Розвій націонал-соціалістичної Німеччини сильно занепокоїв Кремль. Червоні інстинктом передчули там свою смерть. Ішло про те, щоби цю небезпеку зліквідувати перед тим, заки вона не впаде цілою своєю могутньою силою на голову імперії і не розторожить її. Штаб і політичний провід добре розуміли, що існування таких двох противних собі організмів як Німеччина і СССР, двох сил /Москва все вважає себе силою хоч не значить це, що по якомусь часі вона такою справді не зможе стати/ не можна з собою погодити, що всі вонцепції існування біля себе двох тої міри держав як Німеччина і Росія собі суперечні. Бо як погодити, хочаб такі справи як питання Балтійського моря, що було ще для Петра Великого вікном в світ та яке для Німеччини є лише німецьким морем? Або як розв'язати питання Балкану, де лежить вимріяний Царгород, який навіть по опануванню його Москвою ніколи не буде певною здобиччю, якщо не буде мати Росія впливу на Балкані, до чого знову має свої застереження Велика Німеччина. Там же ж також іде німецька господарська експансія /віртшафтсlebenсraum !/ а вкінці московські впливи на Балкані нахнуть окруженням. Можна знайти ще цілий ряд суперечностей, котрі найкраще знають червоні /зраштом це все одно які сатрапи на Кремлі.

Стратегічний плян удару на Німеччину творився в дуже пригожих умовах. Вправді Польща мала закритий пакт неагресії з Німцями, але була рівно зв'язана військовим договором з Францією. Франція просякнута тоді жидівсько-комуністично-масонським брудом ішла в обіймах Лейби Блума. На горизонті червонилася веселка грядучих часів Фольксфронту, пахло новою париською комунією. Чехословаччина і Литва заключили союзи з Москвою, надходив час розправи з фашистівською Германією.

Першим етапом джінгісханівської пародії, яка почала конкретизуватися вже перед вище згаданими подіями, була будова великого стратегічного шляху на Мурманськ, а за шляхом прокопано канал /де між іншим знов лягли сотки тисяч проклятих хахлів./ Даремно питалися деякі на що цей вклад капіталів і граді тоді, коли в "щасливій батьківщині" ще мається такі захливі браки? Але все стало ясним, коли почало виділати шило з мішка. Собіти приготівлялися, як усе в них до "грандіозного" маневру на Німеччину, або й на Європу, через далеку північ, щоби відтак масов-ордон розлятися на Скандинавський півострів і вдарили з боку в найчутливіше місце в серце, тоді, коли ворог буде занятий з

242

чала. А Мурманськ це незалежна пристань, звідки можна плисти в Європу і на Далекий Схід цілковито не нарадуєчись /лише нажалі тільки в літі/, знаменита піратська пристань, така якби спеціально створена для московської нації.

Можливе, що колиб хтось інший а не москалі приготував такий великий зрештою цікавий маневр, він не виглядав би так карикатурально передусім безнадійно, як в опрацюванні командирів. Сама думка створення бази на Мурманську не зла, вона зрештою не оригінальна. На Мурманську були виладувані коаліційні війська, що зрештою нічого там важного не зробили, але показали червоним дорогу. За те перехід через Лапландські пустаріша - навіть марши слабого ворога, або й його не марши вимагає певного часу, навіть і для скорих одиниць. Момент заскочення меншає пропорційно із збільшенням часу зузитою на переведення діланія. Це така стратегічна правда. Смішним видається, що червоні про те забули в своїх "грандіозних" плянах. Не наша річ учити червоних маршалів, вони самі переконалися в фінській війні, що дорога під бігуновим колом це не широкий степовий шлях і в одній з точок мирової умови з фіннами, застерегли собі будову залізничного шляху на шийці Петсамо, шляху, який має іти до Швеції і Норвегії від північної стратегічної магістралі.

Безпосередній удар проти Німеччини не міг бути переведений без нарушення суверенности котрої небудь з держав, які творили перегороду між Німеччиною а Московщиною. А такою підставовою перешкодою була передусім Польща. Як оцінювали Польщу червоні маршали цього не знаємо, напевно її трохи боялися, на що маємо цілий ряд доказів. Без огляду на те якою силою для Москви була Польща, є одне зовсім певне, що марш через Польщу проти Німеччини був незгідний. Армії - орди по дорозі мусілиб скривавитися і здеморалізувалибся. Німці мали би час відповідно приготувати протиудар, якого висліді незнати які булиб. І тоді використуєчи фольскфронтівську атмосферу створено другу концепцію "по Германцах". Литва і Чехословаччина мали стати підставами до великого, вже справді в Джінгіс-ханівськїм стилі, удару на Німеччину з двох сторін. Литва, яка пожерлася з Німеччиною за Клайпеду і з Польщею за Вильню і русофільська Чехословаччина, окружена з усіх сторін ворогами, впали в обійми червоного штабу. Червоні маршали заворушилися. Виїхали військові місії до Литви і до Чехословаччини. Опрацьовувано розбудову лєтовіш де мали осісти літаки "непобідимої" червоної повітряної фльоти /що нічого ще не побідила/ дороги перемаршу військ і їх оперативні напрямки ділань. Під "сокрушавчими" ударами лєтунства в серце "фашистівської Германії", мали сконцентруватися орди степовиків і нанести остаточний удар, а для його знищення мав бути переведений далекий бічний маневр крізь підбігунове коло на тил і крило ворога. В запіллі стояла жидо-комуністична Франція Лейби Блєма, яка напевно подалаб руку побідній армії. Нахлю знову світовор революцієз - московський імперіялізм тріумфував. В Кремлі переживали роскішний сон близької майбутности. Червоні прапори - усреди червоні прапори. На вежі Айфля, на Бранденбургській брамі, на Вестмінстері, але...усе ринуло як змиршавіла хатинка від струму воздуха в час експльозії лєтунської бомби.

Цілий карикатуральний плян позуючих червоних маршалів провалився. Не повстав новий Джінгіс-Хан, правнуки не доросли до слазних прадідів. Це були лише малі байстручки. Ми не знаємо деталів сих "грандіозних" планів червоної орди. Матеріял є дуже скупий, але напевно пізнаємо його в майбутности і тоді сума абсурдів стане комплетною, і цілком ясною. Не затримуємося і над критикою - це безглуздя. Мимо позірної льогіки плян не до критики, хочаб й тому, що виконуєчи якийсь військовий плян, треба брати як підставу свої власні сили, а СССР сил цих не мали і не мають. Хто не може побити Фінландії, хто боявся рушити побітлу Польщу - той може кріяти лише про те, що би хто-

небудь не зачіпив, бо козний сильний ворог означає для ССРСР кінець! Сьогодні.

"Грандіозний плян" лопну. Надії ішли в нівець одна за другою. Австрію занято, Клайпеду також. В Судетах станули змоторизовані дивізії великої армії. Чехословаччина трішала - валилася в руїну, але "не-добідима повітряна флота", вже досить компромітована в Іспанії десь зникла. Сон перейшов - почали знімати червоні прапори зі столиць аж надійшов 1939 рік. Посипалися удари. Границі Німеччини опинилися в сусідстві імперії - те про що колись кріялося сьогодні зависло за-хом дамоклевого меча. Німецька армія зайняла частину Скандинавії, червоні скомпромітувалися в Фінляндії - плян маневру від підбігуно-вого кола провалився. Була ще одна надія, що німці втягнуться в довгу затяглу війну а тоді старим монгольським способом можна буде встро-мити ніх в плечі. Але коли показалося, що Німеччина затяжної війни не хоче і вмє оминути її, тоді старі пляни мусіли відійти до архіву і треба було шукати новсі розвязки. Та тут маршали опускали безрадно руки. І тоді коли німецькі армії ведуть завязті бої на заході, при-ходить опанування Прибалтійських держав, що є знаменитими точками опору летунства і морської флоти.

Які нові пляни видвигне Москва, чи буде це плян нового "грандіозно-го" маневру на Румунію, чи спроба кинути свої полки на долини Угорщини-щоби там стрінутися зі своїми свояками по крові і нанести "сокрушитель-ний" удар - не знаємо. Одне лиш певне, що карикатура Дзінгіс-Хана пе-реживає останні свої дні, що воєнна хуртовина його не мине. А війна в такому стані - це кінець. І не допоможуть великі пляни, коли вони не мають реальних підстав.

К - й.

В І С Т К И З У К Р А Ї Н И .

За "Українською Пресовою Службою" ч.1. подаємо голоси чужої преси про положення в Україні:

Римський щоденник "Пікольо" доносить з над советських кордонів про положення в окупованій більшовиками Західній Україні. Газета подає, що ГПУ арештувало низку артистів московської опери за те, що перебуваю-чи на гостинних виступах у Львові та стрінувшиися з тамошнім суспільством стали контрреволюціонерами. Згадавши про низку арештів серед польських інтелектуалів у Львові, "Пікольо" пише: "В останніх тижнях заареш-тували і розстріляли дуже численних письменників і важначніших україн-ських політичних провідників. Дуже важним фактом, який не міг не ви-кликати чисельних коментарів, є заборона всяких звязків між Совет-ською Україною а центром в Києві і українцями з колишньої Польщі з центром у Львові. Хоч одні і другі належать до того самого народу й говорять тою ж мовою, советські власті не дозволяють на контакт між цими двома населеннями - в побовванні, що західні українці з силь-но розвиненою тенденцією сепарації моглиб ще більше розпалити той невгасимий вогонь свободи, що охоплює всю Україну." Далі подає щод-денник, що в Західній Україні, не зважаючи на безбожницькі акції па-нує глибока й невикорінна релігійність.

Шведський часопис "Афтенбляде" подав, що советська влада розпоча-ла масові арештування в Донбасі між тими українськими робітниками, що їх спроваджено з Галичини. Влада обвинувачує галицьких українців в саботажній акції, зокрема приписує їхній терористичній акції вибух в одній із копалень, яка цілковито знищена у висліді вибуху, при чо-му згинули два інжинери.

245

Американська "Свобода" доносить, що малярська влада розділяє між малярів ті землі в Карпатській Україні, що їх сконфіскувала українцям. В такий спосіб маляри забрали досі до 18.000 моргів української землі. З "руснаків" міг дістати трохи землі тільки той, що міг доказати, що за чеської влади був вірний Будапештові. Так само позабирали маляри землю тим українським людям, що поприходили з Верховини в околиці Бовтрада, Батьова і Руської Долини і там закупили ґрунти.

З П Р Е С И .

О С Т А Н Н І П О Д І Ї М О С К В А .

Заінтересування пресою становищем Москви до подій на заході не маліє, а радше зростає, і то в парі із щораз то більшими успіхами Німеччини. Причинке його ще те, як Москва поставиться до німецької концепції перебудови Європи, чи саме реалізування її Німеччиною не приведе до розриву із ССР. Аліянтська преса розчисляє власне на оці розбіжності, добачуючи, як передав про це штокгольмський "Флягг" в останніх потягненнях Сталіна познач, що Москва малаб приходити до висновку, будьто би з Німеччиною треба розірвати та злучитися з її противниками. Лондонський "Дейлі Мейл" своїми твердженнями про організування Москвою якогось "Антиагресивного пакту", до якого малиб увійти Румунія, Югославія і Туреччина, з ціллю протиставитися "німецькій й італійській експансії на схід" примусив ССР до відповідного дементі "Тасс"-а /17.ц.м./. Відносно акцій ССР на Литві "Флягг" дає ось яке вяснення: "Сталін передбачує або відчуває, а може і є про це поінформований, що наближається хвилинка, коли питання поділу нової Європи вирине на порядок дня. В цьому моменті він хоче границі своєї стрефи інтересів так сильно поставити й насадити гарматами, щоб він своєму берлінському побратимові міг ясно сказати: ми все впорядкували, тут є ясна справа". -

Д О В К Р У Г И В О Е Н Н О Г О К О Н Ф Л І К Т У .

Стоїмо перед фактом прямо погрому Француської армії. Події у Франції, а зокрема нечувана скорість німецького наступу вказуєть, що маємо до речі вже погоню за розбитою армією, того роду, що мали ми змогу оглядати в Польщі. Зайняття Франції остає вже питанням днів, а капітуляція - це спроба врятувати в безнадійній ситуації це, що ще може здатися. Які будуть умовини капітуляції - годі певно сказати, але для Франції напевно дуже тяжкі. Німецька преса пригадує попросту нестерпні дні, які мусіла перетривати Німеччина заки її відомі були умовини диктату 1918 року. Тепер як Німеччина так і Італія старатимуться цілковито використати свої успіхи. Насувається питання як будуть розв'язані ті проблеми, що сейчас з упадком Франції перед Німеччиною виринуть, а далі яке становище займе Англія, коли остаточно капітуляція Франції буде доконана. Чи зробить вона які небудь мирові кроки, чи

продовжатиме війну - оце питання многоважне для дальшого розвитку подій. Англія мабуть схильна булаб тепер до мирових переговорів, але здає собі з цього справу, що тяжко булоб її чужою шкурою задоволити Німеччину і врешті в Німеччині проголошено офіційно, що немає жадних підстав, сподіватися тепер навязання якихнебудь розмов з Англією. Тому саме й Англія за всяку ціну старається приготувитися до дальшої боротьби пробувши рівночасно врятувати перед захопленням Німеччиною флоту та летунство. Французький ген. де Голь, що втік до Англії згідно із англійськими плянами взивав через лондонське радіо французьку армію до відмови послуху маршалові Петен і теперішньому французькому урядові. Крім того Англія робить дальше спроби зеднати для себе Америку як це можна було завважити в промові Черчіля, де між іншим він ось що сказав: "Коли ми впадемо то й цілий світ а в тому й ЗДА впадуть в пронасть. Не брак спроб зеднати для своєї справи Туреччину, що врешті можливим увадають німці, коли війни дальше протягатиметься і комплікуватиметься ситуація на Балкані. Єгипет діє вже по лінії англійських вимог, хоч не обійшлося й без спротиву зі сторони деяких політичних кругів. Греція попадає в щораз то більшу непевність в звязку із чим і там вводиться воєнну господарку. Коли говорити про успіхи Англії в Америці - то годі щось певного сказати, хоч зброєння дальше підвищується і відносини із Японією незвичайно напружені, як це вказує приміром вістки про несподівані зарядження воєнної готовости в базах американської флоти на Тихому Океані/передусім на Гавайських островах/. Цікавим вкінці якщо йде про становище Америки з ствердження сенату за яким ЗДА не визнають переходу якихнебудь американських територій до неамериканських держав. Проти кого це спрямовано важко вгадати, бо й Японія ніяких виразних претенсій відносно американських теренів немає, хоч одночасно можна припускати, що саме з хвилиною капітуляції Франції видвигнені японські претенсії до французького Індо-Китаю можуть бути того причиною.

Л Е Н І Н П Р О Н А Ц І О Н А Л Ь Н У Г О Р Д І С Т Ь

М О С К А Л І В .

Здавалось би національне питання у Леніна як таке неіснує - без значення, "необхідне зло", якщо йде про доцінювання його як проблеми видвиганої до розвязки інтернаціональним марксизмом. Здавалось би розвязка його, якщо повинна бути, повинна іти по лінії цілковитої відержаности до чистої ідеї марксизму, отже по лінії заперечення вартости за національности взагалі та відповідно природному з'ятунокванні людства гієрархіїє націй, що в конкретному виявлялось би коли не в опрокщєнні нації як таких то принайменше у абсолютному зрівнанні їх усіх на засаді теоретичної рівноправности. В обох випадках вислідно такого потрактування національної проблеми мусілоб слідувати відкинення усіх тих елементів, що саме пособляють та по суті визначають національну відрубність і самовартість, як от національна гордість цебто ступінь відчуття своєї вартости визначений тими чи іншими чинниками через націю набутої ролі в світі/прим. високий вклад культурний, політична вартість в історії, досконалість і тому вплив соціального ладу на зовні, біофізична чисельність і т.д. /. І відкинення всякої "вітчини", "національної гордості", цих всіх ознак реакції маємо право сподіватися і чекати від носіїв інтернаціональної ідеї а в першу чергу від Леніна. Тоді щойно малиб ми доказ, що за інтернаціональною ідеєю

244

не скривається щось інше що вона не маска. Та оці сподівання не - оправдують, коли під тим саме кутом схочемо оцінити більшовизм в основу тої оцінки беручи найавторитетніші в тому випадку твори його творця Леніна.

Правда, пише Ленін, що "зрба урядових, кадетських і поступових /ах до деяких народницьких і марксістських/ писак Росії - усі на тисячні способи звеличують свободу і незалежність "вітчини", велич засади національної самостійности," але висміває це лише тому, бо "мається тут до діла із дуже широкою і глибокою ідейною течією, якої джерела надто тісно звязані з інтересами панів обшарників і капіталістів великодержавних народів". Іншими словами лише поборве таку інтерпретацію, розв'язок національних проблем, що мала давати їх "згідно з інтересами ради зєдиненої шляхти і Гучкових з Крестовниковими, Долгоруковими, Кутлерами, Родічевими". Причиною тут те, що національна ідея стала засобом роблення гроша, нечисленних тодішніх батьків народу російського - як миб сказали.

Але чи вишукання нових форм - в даному випадку більшовизму - в рамках яких московська імперіяльна ідея суттєво не змінялася, лише діставала ширшу базу /не шляхту - а робітництво і селянство / і засяг /промшуючи собі ідею соціальної революції шлях цілий світ/, а рівночасно ломала всі чужонаціональні концепції /бо ті - цебто нації так ясних не мали /, чи це було перекресленням місії Росії ?

На це дає нам відповідь сам Ленін узасаднюючи причини своєї гордості ось як пишучи: "Чи чуже нам свідомим пролетарям - москалям почуття національної гордості ? Очевидно, що ні ! Ми любимо свою мову і свою вітчину, ми найбільше /! / над їм працюємо, щоби її працючі маси /т. зн. 9/10 її населення/ піднести до свідомого життя демократії і соціалістів. Нас найбільше болить, коли бачимо і чуємо, яким насиллям, гнетом і наругам піддають нашу гарну вітчину царські кати, шляхта і капіталісти. Ми горді, що ці насильства викликали відпір в нашому середовищі, в середовищі москалів, що це власне середовище видало Радішева, декабристів, революціонерів - "розпочинцев" сімдесятих років, що московська робітнича верства утворила 1905 р. могутню революційну партію мас, що в тому самому часі московський селянин почав ставати демократом, почав точити попа і обшарника." З повишого між іншим й ясно нам, чим для москаля був і є цей тепер /що можуть бути різниці - між рос. феодальним, монархічним і т.д. це незалежно, і в нас є гетьманці, УВН-дерівці і ін/комунізм в тій формі, в якій маємо в ССРСР. Врешті далі ось як узасаднює Ленін причину своєї гордості: "Ми повні почуття національної гордості, бо російський нарід також створив революційну класу, також доказав, що здібний є дати людськості великі взірці боротьби за волю і соціалізм, а не тільки великі погроми, ряди шибениць, катівні, великі голоди і велику принизливість супроти попів, царів, обшарників і капіталістів.

Ми повні почуття національної гордості і тому саме особливо ненавидимо свою рабську минувшину .. і рабську сучасність /мова про часи 1914 р./ . . . І ми, московські робітники, повні почуття національної гордості, хочемо за всіляку ціну вільної і незалежної, демократичної республіки, гордої Росії, що опиралаб свої взаємини із сусідами на людській засаді рівності а не на понижувчій великий нарід підданській засаді привілеїв. І саме для того, що хочемо її - кажемо : не можна в ХХ. столітті в Європі /хочаб і на далекому сході Європи/ "боронити вітчину інакше, як борючись усіма революційними засобами проти монархії, обшарників, капіталістів своєї вітччини, це зн. проти найгірших ворогів нашої вітччини...!"

Ось де виклад суттєвості російської комуністичної революції, ось де й вияснення, чому сьогодні вже ясний наступає зворот до традицій Петра Великого і Катерини....

Коли в основах більшовизму є московські національні заложення, коли національними категоріями руководився основоположник його Ленін, то чи визначниками суті його можуть бути всякого роду форми соціалізм, комунізм чи незнані нам ще може сьогодні зариси? Коли гордий він з того, що використовувачи інші форми, при помочі іншого укладу сил - концепція самостійних держав в союзі радянських республік - чи навіть в теорії посувачись до можливості ужиття старих метод зумів задержати єдність підпадаючої царської імперії - це доказ його свідомости обов'язків супроти московської нації.